

SCRISOARE CĂTRE BIHORENI

**„Ținând Adevărul întru iubire”
(Efeseni 4, 15)**

În atenția:

Domnului Marcel-Daniel Dragoș, Prefect al Județului Bihor

Domnului Mircea Mălan, Președinte al Consiliului Județean Bihor

Domnului Florin Birta, Primar al Municipiului Oradea

Reprezentanților instituțiilor mass-media din Județul Bihor

Trăim vremuri în care pacea și liniștea unei comunități sunt tot mai ușor de tulburat, iar echilibrul social – construit de înaintașii noștri în timp, cu mult sacrificiu – poate fi zdruncinat nu doar de crize exterioare, ci mai ales de tensiuni care apar dinăuntru, din felul în care ne raportăm unii față de alții, la diferențele dintre noi. În acest context, luând act de intenția organizării, la finalul lunii iulie, a unei parade publice sub titulatura „Oradea Pride”, simțim – în calitate de slujitori ai Bisericilor creștine și ai Comunității evreilor mesianici din Oradea și Bihor – chemarea și datoria lăuntrică de a adresa un cuvânt în spațiul public. Nu în spirit polemic, ci ca o mărturisire responsabilă, izvorâtă din grija sinceră pentru binele comun.

Nu ne situăm în postura de a fi împotriva vreunei persoane și cu atât mai puțin de a judeca, de a condamna sau de a stigmatiza, căci „*Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește rău*” (I Corinteni 13, 5). Din contră, așadar, ne doare orice formă de izolare sau excludere între oameni, pentru că știm că atunci când comuniunea se frânge, apar în suflet tristețea, frica, dezorientarea, rușinea. Singurătatea adâncă, sentimentul de neapartenență și lipsa de sens sunt răni tăcute care pustiesc tot mai mult sufletul omului contemporan și îl vulnerabilizează în fața neliniștii, a depresiei și a vidului interior care copleșește și care nu poate fi plinit numai de Dumnezeu. Tocmai pentru că prețuim omul, în toată complexitatea și unicitatea lui, simțim nevoia să rămânem lucizi și atenți la direcțiile culturale, pur omenești, care, deși prezentate adesea ca pași spre „libertate” și „open-mindedness”, pot aduce cu ele confuzie valorică și tensiune socială, contribuind și mai mult la polarizarea spațiului public. Nu orice noutate este progres și nu orice acceptare publică este un semn de sănătate socială. A iubi cu adevărat înseamnă și a îndrăzni să pui întrebări atunci când liniștea unei comunități riscă să fie tulburată în numele unor agende grăbite sau insuficient înțelese. Ne îngrijorează nu doar ceea ce se afirmă, ci mai ales imposibilitatea acestor curente de a-și defini propriile conținuturi fără să se contrazică. Când identitatea devine un teritoriu incert, fără hotare, iar cuvintele nu mai au ancoră în real, rămâne în urmă o lume fără temelie, în care omul nu se mai regăsește și își pierde întru totul punctele cardinale ale existenței.

Într-un timp în care mintea și sufletul celor mai tineri sunt tot mai expuse la o avalanșă de mesaje contradictorii, devine esențial să fim atenți ce valori se transformă în sărbătoare publică și ce simboluri ajung să modeleze imaginarul unei generații aflate deja în căutare de sens și stabilitate. O

paradă, oricât de bine intenționată, nu este doar o plimbare, ci o afirmație colectivă cu putere formativă și forță simbolică. Nu de puține ori, astfel de manifestări sunt alcătuite din grupuri venite din afara comunității locale, oferind iluzia unui consens sau a unei prezențe masive care, în realitate, nu reflectă firescul social al locului. Această discrepanță între decor și fond trădează adesea un caracter forțat și neadecvat contextului cultural și social în care este inserată. Când această afirmare-manifest vine în numele unui curent ideologic care contestă sau relativizează viziunea fundamentală asupra omului, asupra familiei, asupra trupului, nu putem rămâne indiferenți. Una dintre marile confuzii ale epocii noastre este tendința de a discredita ceea ce este vechi, ca și cum trecerea timpului ar știrbi valoarea, nu i-ar confirma profunzimea. Dar tocmai acele valori care au traversat veacurile – păstrate cu grijă, nu din inerție, ci din convingere – sunt adesea cele care conțin adevărată înțelepciune a vieții, descoperită omului și nicidecum un construct realizat de om.

România nu este și nici nu „trebuie” să fie o copie fidelă a altor societăți occidentale. Nu suntem nici Franța, nici Rusia, nici Olanda, nici China, nici Spania și nici Statele Unite ale Americii. Și tocmai de aceea, contribuim la identitatea europeană nu prin imitare, ci prin ceea ce suntem: un popor cu rădăcini profunde, cu credință temeinică, cu un simț al comuniunii și al măsurii. În loc să nivelăm diferențele sub presiunea unor modele importate, ar trebui să le înțelegem și să le asumăm. Adevărata diversitate europeană nu înseamnă uniformitate sau uniformizare continuă, ci armonia simfonică a diferențelor autentice. România are propriul chip în acest concert splendid al Europei, un chip care merită să fie păstrat cu scumpătate, nicidecum dizolvat cu orice preț, iar cultele, ca factori ai păcii sociale, au un rol esențial în această păstrare.

Dumnezeu este Cel Care ne învață mai bine ca oricine că libertatea omului este inalienabilă și absolut esențială. Dar, în plan comunitar, libertatea adevărată înseamnă mai mult decât a putea face orice: înseamnă a ști ce e bine de făcut pentru toți. Nu solicităm interdicții, dar cerem discreție, cumpătare și respect pentru sensibilitățile unei majorități silențioase. Această majoritate nu urăște, ci binecuvântează, se roagă și caută să înțeleagă vremurile, fără a dori să fie reeducată de curentele unei lumi autosuficiente, care se înstrăinează de Dumnezeu, a Căruia Prezență a devenit din ce în ce mai incomodă, realmente un obstacol în calea „fericii” omului.

Oradea a fost și este un oraș al diversității, dar și al decenței și al echilibrului. Este locul în care oamenii trăiesc alături de alte confesiuni, etnii, orientări – fără ură, dar și fără a fi obligați să celebreze ceea ce nu împărtășesc. Ceea ce apărăm și susținem nu este o dogmă abstractă, ci o viziune despre om care a fundamentat, timp de secole, conștiința Europei și i-a oferit reperele care au făcut din ea un spațiu al culturii, al drepturilor și al demnității. Este vorba despre o înțelegere holistică a omului: omul ca ființă creată, nu redefinită; omul ca legătură vie cu ceilalți, nu ca proiect de sine; omul care se descoperă ieșind din sine, nu închizându-se în sine; omul care are nevoie și de planul vertical al unei Transcendențe, ce nu dictează tiranic porunci, ci revelează sensul propriei existențe. Drepturile omului nu trebuie să excludă dreptul la mărturisire, dreptul de a fi prudent, dreptul de a spune, cu smerenie și cu fermitate: „nu suntem de acord”. A spune adevărul cu dragoste nu este ofensă.

Cerem, cu respect, autorităților să cântărească cu discernământ organizarea unor astfel de evenimente în spațiul public și să țină cont nu doar de libertatea de expresie, ci mai ales de unitatea și pacea socială, formarea copiilor și sensibilitățile morale ale unei comunități întregi. A vorbi astăzi în apărarea firescului pare pentru unii un act retrograd. Pentru noi, este o datorie. Și o formă de iubire. „Și El, răspunzând, a zis: **«Zic vouă: Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga»**” (Luca 19, 40).

Cu nădejdea că acest cuvânt va fi primit în duhul în care este rostit, adică în pace și cu bunăvoință, Îl rugăm pe Dumnezeu să ierte cu milă și să binecuvinteze cu dragoste!

Semnături:

P S Sofronie - Episcopul Ortodox Român al Oradiei

P S László Böcskei - Episcop Romano-Catolic de Oradea

P S Virgil Bercea - Episcop Greco-Catolic de Oradea

P S Bogdán Szabolcs János - Episcop Eparhia Reformată de pe lângă Piatra Craiului

Pastor Ioan Moldovan - Președinte Comunitatea Penticostală de Oradea

Pastor Mihai Micula - Președinte Comunitatea Baptistă de Oradea

Pr. Mátyás Attila – Paroh Biserica Evanghelică Lutherană din Oradea

Shaliach David Nagy – Președinte Federația Comunităților Evreilor Mesianici din România